

15/1/1917

ΑΙΘΟΥΣΑ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ
ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

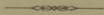
Γ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ

(piano)

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1917

ΩΡΑ 6 Μ. Μ.

ΤΙΜΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΥ ΔΡ. 5,50 ΜΕΤΑ ΦΟΡΟΥ

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

*Εἰς τὸν Μουσικὸν Οἶκον κ. Μ. Καζάζη, εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον
κ. κ. Ἐλευθερουδάκη καὶ Μπαρτ καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Αἰθούσης
τὴν Κυριακὴν 15 τρέχ. Μ. Μ.*

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης θ' ἀνοίχθῃ τὴν 5 1/2 μ. μ.
Μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συναυλίας ἡ εἴσοδος ἐπιτρέπεται μόνον
κατὰ τὰ διαλείμματα.

Εἰς οὐδένᾳ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος ἄνευ εἰσιτηρίου.

ПРОГРАММА

I

Prélude, Choral et Fugue CÉSAR FRANCK

II

a) Berceuse	}	CHOPIN
b) Nocture op. 15 N° 2		
*c) Sonate B moll op. 35		
Grave - Doppio movimento		
Scherzo		
Marche funèbre		
Presto (Finale)		

III

a) Valse d'amour	MOSKOWSKI	
b) Dans les bois	}	LISZT
c) Rhapsodie hongroise N° 12		

IV

a) La Cathédrale engloutie.	}	DEBUSSY
b) La terrasse des audiences du clair
de lune		
c) Minstrels		

*Η σονάτα εις οι b έλασσον του Chopin γραφικη κατά την τρομερή κρίση της ζωής του, όταν ή άνιατη άρρώστεια πρωτοφάνηκε μετά 1838 και τυράνησε για δόλοκληρους μήνες τον καλλιτέχνη, που ταξείδευε στις Βαλαριδες. Ένοιωσε τότε να περνά στις πληγωμένες του σάρκες όχι του πόνου, αλλά του θανάτου το ποίημα. Και σ' αυτόν το θάνατο, που τον βασάνιζε ή ιδέα του όλο και περισσότερο, άφιέρωσε ο Chopin τέσσερα τραγούδια, τα τέσσερα μέρη της σονάτας.

Το ποίημα αυτό, άληθινή έποποιτα, άρχίζει με μιá άγονία τρόπον. Το μοτίβο του allegro, με τον κομματιασμένο και σύντομο ρυθμό του, μοιάζει σαν άνησχο χέρι που άπωθει άπότομα και φοβισμένα, και ξανοίγεται πάρα κάτω σε μιá σκέψη ήσυχη, μεγάλη κ' ευγενική, που ύψώνεται σε ύπεροχη έξαρση λυρισμού.

Το scherzo άρχίζει κ' αυτό με μιá τρομοκτική καταδίωξη και ξεφρενιασμένη φυγή. Ο θάνατος κροφογυρίζει σαν μέσα σε μιάν αίθουσα χορού· άκούμε τους αντίπαλους νάρχωνται άλλοτε εύθυμοι και ζωηροί κ' άλλοτε άργόσυρτοι και σβυσμένοι. Και κοντά στην όμορφη και γλυκειά μελωδία, φωνές βαθειές και μυστικές σε διαδοχικές συγχορδίες ψιθυρίζουν κάποια ταραγμένη ψαλμοδία. Για μιá στιγμή ή μελωδία σωμαίνει, οι μυστικές φωνές σβένουν και αυτές για να ξαναρχίσουν έπειτα μαζί της.

Αλλά ο θάνατος έμεινε θριαμβευτής. Δοξασμένος, περιλάμπρος βλέπει σκιμμένο έμπρός του ένα πλήθος να τον προσκυνά, κ' όπον ανάμεσά του αύριο, ίσως και σήμερα ακόμα, θα θερίση με το κοφτερό του δρεπάνι. Ο θρίαμβος αυτός του θανάτου εινε το τρίτο μέρος της σονάτας, το θαυμάσιο «Πένθιμο έμβατήριο». Το ύπεροχο μοτίβο του, με τις τόσο δαιμόνιες άρμονίες, με τη γραμμή την όλόση και χωρίς κανένα διαταγμό, εκφράζει την άδυσώπητη μοίρα του ανθρώπου. Το πλήθος περπατεί σιγανότερα. Τότε μέσα από τους βαθιές τόνους των *μπάσων* που ύψώνονται σα θυμίαμα, ένα τραγούδι άντηχει. Ούτε προσευχή εινε, ούτε ύμνος, μα ένα γλυκό παράπονο, μιá έγχαρτερική εκάληση, μιá νοσταλγία γεννημένη από πόθο που κλείνει κάποια έλιδα.

Στο τελευταίο μέρος φανερώνεται κιá ο θάνατος μ' όλο το ρεαλισμό της σκληρής δύναμής του, που καταστρέφει κ' έρημώνει κάθε τι. Αυτό το finale που, για λίγες στιγμές, σαφάνει όλο το κλειδοκύμβαλο με τις άκράτητες από μανία οκτάβες του, εινε ίσως ή τολμηρότερη μουσική σελίδα που γραφικη ως τώρα.

Μπορεί να πη κανεις πως ποτέ ο θάνατος δε φανερώθηκε σε λυρικό θέμα με δυνατώτερη και άμεσώτερη έκφραση.

(Από τη μονογραφία του E. Poirée.)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ Ε. ΑΥΛΗΣ Α. ΡΑΦΤΑΡΗ — ΑΘΗΝΑΙ
Ὁδὸς Κολοκοτρώνη 13.

